

Sanne

Twee fietsen leunen tegen de gevel van het vrouwencafé, waar normaal een woud aan ijzer staat. Ik kijk op mijn horloge. Het is elf uur. Plotseling zwaaien de deuren open en stapt een groep vrouwen naar buiten. Met een bierglas in de hand en een sigaret in de mond. Ik buig voorover om het hangslot vast te maken en voel mijn billen strak in mijn leren rok zitten; in de etalageruit achter me zie ik mijn rondingen. Weer kijk ik op mijn horloge. Ik spreek met mezelf af dat ik minimaal tot halftwaalf binnen blijf, aan de bar twee bier drink en dan naar huis mag.

‘Nu!’ zeg ik resoluut, de ene pump voor de andere zettend. Het is warm binnen. En drukker dan het aantal fietsen doet vermoeden. Misschien toeristen? Of provincialen die met de trein gekomen zijn?

Discolampen zwaaien cirkels over de dansvloer. Op het verhoogde podium naast de dj staat een stel te dansen, langzame heupbewegingen makend met de gezichten vlak bij elkaar. Handen op elkaars billen. De vrouwen zijn lang en slank en hebben beiden krullend haar. De een heeft een leren broek aan met een

zwart hemd erop, de ander een korte rok, cowboylaarzen en blouse die zo ver opengeknoopt is dat haar bh zichtbaar is. Ik blijf kijken tot ze zoenen. De groep op de dansvloer joelt, terwijl mijn buik in brand staat. Ik loop langs de pluchen banken met vrouwen, die al pratend en zoenend bij elkaar op schoot zitten, richting de bar rechts achterin. Door de spiegels achter de banken lijkt de smalle ruimte groter dan ze is. Op de punt van de azuurblauwe bar zijn twee barkrukken vrij. Ik ga zodanig zitten dat ik goed zicht heb op het dansende stel. Het doet me denken aan de paaldansshow die ik met collega's bezocht tijdens een werkbezoek in San Francisco, hoewel deze inrichting in de verste verte niet op die Amerikaanse tent lijkt. De grof gestuukte muren volgehangen met filmposters, drie discolampen boven de dansvloer en het podium van blank hout dat op een verloren zaterdagmiddag in elkaar is getimmerd. Alsof lesbo's geen smaak hebben, en de mix van een Grieks eetcafé met een campingdisco genoeg is.

Ik bestel bier bij de barman, met vrouwelijke trekjes en getatoeëerde pin-ups op zijn armen, terwijl ik ondertussen probeer na te gaan hoeveel wijn ik op kantoor gedronken heb, en hoeveel bier daar nog bij kan. Vijf witte waren het, maximaal. Van die lauwe, omdat Marijke was vergeten de flessen op tijd in de ijskast te zetten. Met een paar van de afdeling hebben we gevierd dat ik officieel partner ben. Iets waar ik mijn hele werkende leven naartoe heb gewerkt. Aangezien de flessen op waren, stelden een aantal collega's voor om naar de populairste kroeg van de Zuidas te gaan. Lastige plek vind ik dat, omdat je niet weet wie er op vrouwen valt en wie niet. Ik hou van de duidelijkheid die ik hier, in een van de weinige vrouwencafés van Amsterdam, wel kan vinden. Het proces zou nog overzichtelijker zijn, bedenk ik nu, als alle singles bij binnenkomst een roze armbandje om zouden krijgen, maar misschien is dat te veel van het goede. Ik hou ook van de anonimiteit van deze plek. Niemand weet wie ik

ben. Niemand weet wat ik doe. En iedereen is met zichzelf bezig, tenzij ze in jou geïnteresseerd zijn.

'Gast, doe normaal!' schreeuwt een vrouw naast me. Ik kijk om en zie nog net dat de man een tik tegen zijn buik krijgt. Hij lacht en slaat haar terug. 'Au,' zegt ze, naar haar bovenarm kijkend. Haar donkere, halflange haren hangen voor haar gezicht. Dan draait ze mijn kant op, gooit haar haar naar achteren en kijkt me recht aan. 'Hi,' lacht ze.

Ongegeneerd staar ik haar aan. Ik kan niet anders.

'Twee bier graag,' roept ze naar de barman. 'Of nee, doe maar drie!'

'Hier, nerd,' zegt ze tegen de man. Dan draait ze mijn kant op en zet een glas voor me op de bar. 'Jij lust er vast ook nog wel een.'

We proosten met zijn drieën en nemen tegelijk een slok. Ik wil wat zeggen maar er komt niets. Dus neem ik nog wat slokken.

Ze heeft geen make-up op, zelfs geen mascara om haar lange, donkere wimpers aan te zetten. Geen oorbellen in haar oren of andere sieraden. Gespierde armen die mooi uitkomen in het shirt zonder mouwen. Brede schouders en een prachtige mond.

De man met de buik is weggelopen; naar de wc, zei hij.

Dat vond ik goed nieuws.

'Kan je wat over jezelf vertellen?' vraagt ze terwijl ze me met samengeknepen ogen aankijkt. Linksonder in de pupil van haar rechteroog zie ik een glimmend vlekje. Of is het iets anders? Ik kan het niet goed zien.

'Ik ben verdomd goed in mijn werk,' zeg ik omdat er niets anders in me opkomt. 'Sinds vandaag ben ik officieel partner. Ik werk op de Zuidas.' Mijn vinger wijst richting de zuidkant van de stad, althans dat denk ik. Omdat ze me zwijgend aankijkt, praat ik verder. 'Een internationaal organisatieadviesbureau, met kantoren *all over the world*. Dus ik hoop ooit in het buitenland te werken. New York, San Francisco, Londen. En jij?'

Met een gymp tegen de muur leunend staat ze tegenover me, onze gezichten op een halve meter afstand. 'Ik kan heel goed zoenen,' zegt ze. Terwijl ze een slok bier neemt, verslapt het lijntje tussen haar ogen en de mijne geen moment. Ik heb het bloedheet.

'Wil jij nog wat drinken?' vraagt ze.

'Lekker.' Ik drink mijn glas in één teug leeg. Deze vrouw is stoer, interessant, heeft lieve ogen en is vooral erg aantrekkelijk.

Hoe laat is het? Ik pak mijn telefoon. Kwart voor twaalf en tien oproepen gemist van 'Mama'.

'Belangrijke berichten?' Ze wijst naar mijn telefoon.

'Mijn moeder, om me te feliciteren.'

Haar stemming slaat zichtbaar om. 'Lief,' zegt ze met een strak gezicht. 'Moet je niet terugbellen?'

Ik stap van de kruk. 'Jij bent hier zo nog?'

De plek waar ze haar hand kort op mijn schouder heeft gelegd blijf ik voelen terwijl ik naar de uitgang loop. Het wiegen van mijn heupen zet ik extra aan. Ik duw de deur open en stap de ontnuchterende nacht in. Na exact tien tellen wachten stop ik de telefoon in mijn achterzak en loop terug het café in.

Zo logisch als mijn besluit buiten voelde, zo ingewikkeld is het binnen, met zoenende vrouwenstellen om me heen. Het spel van veroveren en veroverd worden, waarvan ik de regels niet begrijp. Daarom dwing ik mezelf zo nu en dan alleen naar een vrouwenkroeg te gaan. Zodat ik er in ieder geval alles aan doe om het enigszins te begrijpen. Mijn collega's noemen het dapper. Zo voelt het niet.

Zodra ik haar aan de bar zie staan verdwijnen mijn bedenkingen. Ze is nog mooier dan net. Met haar strakke lijf en blauwe slaapkamerogen. Ik besluit het gesprek te openen.

'Wat zijn jouw ambities?'

Ze lacht haar volle lippen van elkaar, waardoor de bovenste rij tanden tevoorschijn komt. Haar voortanden staan een beetje

schuin, een imperfectie die ik vreemd genoeg nogal sexy vind.
'Gelukkig zijn.'

'En verder?'

'Zou ik heel graag moeder worden.'

'Oké, dat snap ik,' antwoord ik, omdat ik denk dat ik dat het beste kan zeggen in deze situatie, maar ik voel er niets bij. Mijn moeder heeft gelijk, ik moet me op mijn carrière concentreren. Ik kan er nu geen relatie bij hebben. Helemaal nu ik partner ben en daarmee extra verantwoordelijkheden heb gekregen. Pak die helicopterview. Overzie de situatie en handel ernaar.

'Het is tijd om te gaan,' zeg ik. 'Ik moet morgen werken.'

'Op zaterdag?'

'Ja.'

'Die heb ik nog niet eerder gehoord,' lacht ze. "'Ik moet naar de wc'" of "'Ik ga roken'" en dan niet meer terugkomen. Ja, die wel.'

'Zie ik je snel?'

'Mijn god! Je meent het echt! Tering.'

'Sorry.'

'Niet erg, ik heb Toon nog.' Weer slaat ze op de buik van de rossige man, die naast haar aan de bar staat te praten.

Terwijl ik het kettingslot openmaak, realiseer ik me dat ik haar naam niet weet. Met het slot in mijn hand loop ik terug naar binnen. Ze is er nog, op dezelfde plek aan de bar. Als ik voor haar sta, kijkt ze me met grote ogen aan.

'Hoe heet je eigenlijk?' vraag ik.

'Charlie.'

'*Good to know.*'

Als ik me wil omdraaien pakt ze me vast en trekt me mee naar de lege dansvloer. We draaien om elkaar heen op een ballad. Even geniet ik van het moment, totdat de schaamte over mijn houderigheid en het slot dat aan mijn hand bungelt te groot

wordt. Dan staat ze stil. Onze gezichten zijn vlak bij elkaar. Ze sluit haar ogen, kantelt haar hoofd een beetje en zoent me vol op mijn mond. Mijn buik ontploft.

'I'll meet you on the other side,' zingt Keane, *'I'll meet you in the light.'*

Als ik mijn ogen opendoe, zie ik Charlies lachende gezicht in discokleuren.

Charlie

Aan het begin van de middag besluit ik dat het tijd is om eruit te gaan, aangezien de koelkast leeg is en het wc-papier op. Als er geen praktische bezwaren waren bleef ik de hele dag liggen, in de overzichtelijke wereld van mijn drie bij vier meter slaapkamer met het tweepersoonsbed, de televisie aan de muur en Tijger, die ligt te spinnen op het hoofdkussen naast me. Ik kriebel hem onder zijn koppie, waardoor het volume omhooggaat. Zijn ogen knijpt hij tevreden dicht. Mijn gedachten gaan naar gisteravond, of liever vannacht. Het beeld dat al de hele ochtend in mijn hoofd zit en maar niet weg wil. Sanne en ik in de voortuin van de onderburen. Ik met mijn hand onder de rok van Sanne, Sanne met haar ogen dicht en beide handen om haar borsten.

We draaien onze tongen wild om elkaar heen. Ik zoen haar nek, zij kreunt in mijn oor. Ik moet lachen als ik denk aan haar lengte en ik die continu op mijn tenen moest staan tijdens het zoenen. De herinnering maakt me gelukkig en onzeker tegelijk.

Het trappenhuis ruikt naar kattenpis. Aangezien het over vijven is, besluit ik een patatje oorlog te halen met extra servetten als alternatief voor het wc-papier. De telefoon heb ik bewust thuis op de keukentafel laten liggen, omdat ik de godganse middag al naar het scherm tuur. Ik verheug me op het moment dat ik thuiskom met een tas eten en een bericht van Sanne. Het is dat het telefoonnummer dat ik heb opgeslagen een cijfer mist, anders had ik zelf een bericht gestuurd. Ze heeft mijn nummer, dat weet ik zeker, al kan ik het specifieke moment niet terughalen.

'Mateloze, veel te veel zuipende trut,' mompel ik terwijl ik de voordeur achter me dichttrek.

Mijn onderbuurvrouw staat in haar geveltuin aan de rozenstruik te trekken.

'Hee, buuf!' roep ik.

'Heb jij toevallig iets gezien of gehoord vannacht?' vraagt ze.

'Hoezo?'

'Er is iemand met zijn lompe poten in mijn voortuin gaan staan. Net nu de stokrozen in bloei zijn.'

'Het is godgeklaagd,' antwoord ik terwijl ik voel dat mijn hoofd rood wordt. 'Kan ik helpen?'

'Nee, schat, niemand kan helpen. Kapot is kapot.'

'Hoe is het met Serge?' Serge is haar jongste zoon. Het probleemgeval van de familie. Zijn studie niet afgemaakt, dik in de dertig, vrijgezel en nog altijd niet doorgebroken als singer-songwriter. Bij uitstek haar favoriete gespreksonderwerp wanneer ze alles lekker van zich af kan kleppen.

'Nou, eigenlijk wel goed.' Terwijl ze het zegt stapt ze uit de tuin en zwiept met een felle hoofdbeweging de vlecht over haar hoofd naar achteren, zodat hij stijf op haar rug belandt. De vlecht doet me denken aan een sabbatbrood.

'Hij wordt vader,' gilt ze met haar benen iets uit elkaar op de stoep.

Maagzuur schiet omhoog. Je kan hier niet gaan staan over-

geven, godsamme, dat krijg je ervan. 'Die voelde ik niet aankomen,' zeg ik onbedoeld hardop.

'Wat niet?'

'Dat Serge vader wordt,' antwoord ik snel. Zweet stroomt uit al mijn poriën. 'Eerder een kind krijgt dan ik.'

'Schat, dat wist ik niet.'

'Nou ja, niet dat ik vandaag of morgen moeder wil zijn. Maar gewoon, wel voor mijn veertigste.'

Hij was toch vrijgezel, denk ik. God, wat voel ik me slecht. Maar als hij al een vriendin heeft, hoe kan ze dan nu al zwanger zijn. Ik zie Serge voor me. Lang, slank, donkere krullen, kleine billen in een strakke spijkerbroek, sjaaltje om zijn nek, moeilijk kijkend. Aan zo'n onvoorspelbare man heb je toch niets. Helemaal niet als vader.

Ik voel het zweet op mijn rug en onder mijn oksels, terwijl de misselijkheid maar niet wil zakken.

'Ineke, ik ga verder. Jij ook een bakkie oorlog?'

'Nee, schat, te veel koolhydraten. Je mag er maar tweeduizend op een dag, daar zit ik al ruim overheen.' Inekes lach klettert door de straat.

Met versnelde pas loop ik naar de snackbar op de hoek. De stad die me altijd zoveel energie geeft kan ik er nu niet bij hebben. Frites bestellen en snel naar huis. Ik moet rustig nadenken.

De film waar ik bij thuiskomst middenin viel, en die prima afleiding gaf, is afgelopen; ik druk de tv uit. De straat onder het open raam is stil. Mijn hoofd ook, tot het moment dat ik me er bewust van ben en alle gedachten terugkomen.

'Ik ga afscheid nemen van het idee je ooit terug te zien, Sanne. Ik ga ons loslaten,' zeg ik op mijn rug liggend. Ik heb zin om de dramatiek van de film op mijn eigen leven toe te passen. Omdat ik er zoveel energie in heb gestoken om haar te veroveren, en er nul initiatief terugkomt, vind ik dat ik recht heb op zelfmede-

lijden. Als je te veel geeft, dan krijg je nooit genoeg terug, heb ik ooit iemand horen zeggen. Ik geloof dat het klopt. Ik staar naar de plek op het plafond waar een stuk verf is afgebladderd in de vorm van het continent Afrika.

'Bottomline komt het erop neer...' zeg ik tegen een slapende Tijger naast me, '... en dat is een pleonasme, dat Sanne een bloedmooie vrouw is. Lang, ronde billen, strakke kaaklijn, waanzinnige uitstraling. En ze loopt op pumps. Pumps! Een carrièrevrouw die veel over haar werk praat, dat wel. Het tegenovergestelde van mij, zeg maar. O, en ze kan onwijs lekker zoenen.'

Mijn telefoon zoemt. 'Nou, Tijger, zelfs Sanne-schijf-aan-alles kan het kennelijk niet langer uithouden.' Ik duik over de rand van het bed en ruk de telefoon met snoer en al uit het stopcontact. Tijger rent de slaapkamer uit.

Een bericht van Toon.

Brakke aap!!! Lekker lopen vozen vannacht? ;))

Toon is zo iemand die op het verkeerde moment de verkeerde grappen maakt. Als het anderen betreft vind ik het geestig, nu baal ik ervan. Mijn hart klopt in mijn keel. De spanning is opwindend, daarom besluit ik tot actie over te gaan. Nu doen, anders ga je je bedenken. De tekst ben ik snel uit, kort met een vraag erin.

Hi! Hoe gaat het? xx C

Ik schrijf de negen cijfers van Sannes nummer op de rug van mijn hand en stuur het bericht naar alle tien de mogelijke combinaties. Na het versturen van het laatste bericht krijg ik het bloedheet. Hoe weet ik dat het laatste cijfer mist? Misschien is het wel het middelste of het eerste. Godverdomme, denk dan ook eens na. De telefoon piept. Twee berichten van mensen die zeggen mij niet

te kennen, waarbij de laatste toevoegt hoe ik het in mijn hoofd haal om op dit tijdstip een sms te sturen. 'Klaar met deze zelfkastijding,' zeg ik terwijl ik naar de wc slof. Ik veeg af met een servet en trek een schone onderbroek aan.

'Slaap lekker, Tijger.'

Met mijn ogen dicht denk ik aan morgenochtend en ik ontspan bij het idee dat ik opsta met een blanco vel gedachten. Alle emoties van vandaag veilig opgeborgen in mijn hoofd. Zoals ik dat altijd doe.